

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ד - חלק ה'

קונטרס 695

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מא (קנו מאות ואלפים של סטים

כמה מפעים ומחזק להכירם במלא הודם ותפארתם, אשר יש מהם שקנו מאות ויש אלפים של סטים – לחלוקה חנם – מפני שידעים ערך של שעה תורה בעוה"ז – ובפרט לימוד הזוהר הקדוש שמוכפל לאלפים ולרבבות

תתאר לכם איזה זכות גדולה יש להם, וכל אחד יכול לזכות בקלות לזכות האלו: בחמשה שקלים לספר - אתה קונה 101 ספרים בסך 505 ש"ח, אשר למה נחשב! – הוי מחשב שכר מצוה כנגד הפסדה. - בא וראה אתה מחלק ל101 יהודים כמנן "מיכאל" וכמה מלאכים לאלפים ולרבבות נבראים מכח זה. – בזכותך יהודי לומד בשבת קודש שעה זוהר הקדוש - אשר ערכו שוה לאלף שנה לימוד פשוט ביום חול לפי הבן איש חי, וכשלומד בשמחה - מכפל באלף - סך הכל מליון שנה (אוחרות צדיקים) - וזה רק מיהודי אחד, 70 שנה של שבתות, ואחר כך תכפיל במאה יהודים – האם יש לנו משג מה זה עושה, איזה פעל ורשם נפלא הוא בכל העולמות, וכלם שמורים לה.

מב) שעה אחת זוהר הקדוש בשבת קודש, שווה ל- 100.000 אלף אברכים שלומדים ביום אחד 10 שעות

יהודי אחד שלומד שעה אחת זוהר הקדוש בשבת קודש, שווה ל- 100.000 אלף אברכים שלומדים ביום אחד 10 שעות, זאת אומרת, אם ניקח כל האברכים בכל ארץ ישראל שלומדים תורה ביום אחד, השכר של יהודי אחד שלומד שעה אחת בשבת קודש שווה יותר.

מג) אחר גלוי הסוד הגדול, לומדים יהודים 8-6 שעות זהר בשבת

ב"ה שבזכות הזה, שגילינו את הסוד הגדול הזה מהבן איש חי זצ"ל, אמר לי יהודי אחד שלומד כל שבת 8-6 שעות זוהר הקדוש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ישראל קדושים הם, אם מגלים להם כח של זכות התורה, כל ירא שמים שמפחד ומאמין בשכר ועונש, תיכף עושה לו שיעורים רבים בזוהר הקדוש.

מד) שְׁשֵׁה סְפָרִים עַל שְׂכָר וְעֹנֶשׁ

חברתי ב"ה ששה ספרים על שכר ועונש, והדפסתי 5 אלפים וחילקנו את זה בחינם, תתפללו שיהיה לי הזכות להדפיס את זה עוד הפעם לשם שמים לאוקמא שכינתא מעפרא.

עֲבָשׁוּ נְדָבָר אֶל אַבְרָחָי הַכּוֹלְלִים הַחֲשׂוּבִים וּבְחֹרֵי הַיְשִׁיבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שִׁיחִיו, אֲשֶׁר עָלֵיכֶם עוֹמֵד הָעוֹלָם וְאַתֶּם בְּבַחֲיִנַת "הַשּׂוֹמְרִים" הָאֲמִתִּיִּים. (ירושלמי חגיגה ו:)

המצב בארץ ישראל (ובעולם כולו) מעורר דאגה, והלב נקרע וכל עין תזל ותדמע מגדל הצרות הפרטיות והכלליות רח"ל. וידוע מאמרי חז"ל מיום שחרב בית המקדש אין לה יום שקללתו מרבה מחברו, וכל הישוב עומד בסכנה נוראה רח"ל "ככבשה אחת שעומדת בין שבעים זאבים (שבעים אמות). וכמדומה שכבר הגענו למאמר דוד המלך ע"ה "למה רגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות החרבות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, ולקוות לסכתה לראשי ביום נשק (תהילים פרק קמ), דבר אחר ביום נשק. זה נשקו של גוג (ירושלמי במות עח).

אך יש לנו עצה אחת יעוצה "לימוד תורה לשמה", ולמוד הזוהר הקדוש בשמחה, אשר בכחו לעצור כל פּרענות ולהשפיע כל הברכות

ויזו תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פ"א). וכמו שאמר המגיד לרמן הבית יוסף: אם תקבע עתים בחכמת הקבלה, אפתח לך בה דתדביק רזין סתימין דלא ידע יתהון בר נש. (מגיד מישרים פרשת בא) - ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עינין דלא מסתפלין ברזי דאורייתא. (והר חלק א' דף כ"ח) - אינון דעבדין לאורייתא בשדה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי מ' מינה, ואשתארת ב' בישיה, וי לון דגרמין ענייתא ותרבא וביזא ורג ורבון בעלמא. (תיקו"ז ת"ל).

אחת היתה לו במצחו, שנאמר
משור פר מקרן מפרים, מקרן
חסר יו"ד כתוב, וזו רצועה של
יד של תפלין של רבון העולם.
כ' פתח של רבון העולם, הוא
שמו התפלין ששם, אבל פתח
תפלין עליו, וסוד הדבר - אין
קדוש פה' כי אין בלתיך אין
מצוה שלא כלולים בה עשר
ספירות.

ועקר של התפלין משמאל,
ומשום כך נשבע יהו"ה בימינו
- זו תורה, ובזרוע עזו - אלו
תפלין. ומצד השמאל ה' תפלין
על ר', אם על בנה, משום שבה
נבנה. זהו שכתוב כונן שמים
בתבונה. י' אבא תפלין על הבת
ה', שבו נבנית. זהו שכתוב
יהו"ה בחכמה יסד ארץ, וזהו
הוי"ה, וזה סוד ארבע משמרות
הוא הלילה.

ויש אומרים הוי"ו"ת באמצע,
כמו זה: יהוה, י' קדש לי, ה' ה'
והיה כי ביאך והיה אם שמוע,
ו' שמע ישראל, הוי"ה - ר' י'
באמצע, יהו"ו - ה' ה' באמצע.
ובצורה של שמים עשרה
הוי"ו"ת נודעו כלם, ואלה הם:
יהו"ה יהו"ו יהו"ה, שרמוזים
בשם יו"ד ה"י וי"ו ה"י. השם
הזה מקור האותיות, והמקור
של הן בפסוקים בנקודות: יהו"ה
ישמחו השמים ותגל הארץ -
מקור הנקודות מן הסי' ו' תהלה
המתהלל השכל וידוע, ויה"ה
ידותיו ולצלע המשכן השנית.

שרשה ווי"ם בשם הנה יו"ד
ה"י וי"ו ה"י, והי"ה והה"י
ויה"ה, ונקודותיהם ויראו אותה
שרי פרעה ות"ם, ויה"ו וידבש
הי"ום ה"נה יהו"ה, ויה"ה וירא

במצחו, שנאמר (תהלים טט לב) משור פר מקרן
מפרים, מקרן חסר יו"ד פתיב, ודא רצועה
דיד תפלי דמארי עלמא.

כ' פתח דמארי עלמא, איהו שמייה, תפלין
דשווי, אבל פתח תפלין עליה, ורזא דמלה
אין קדוש פיהו"ה כי אין בלתיך (שמואל א ב
ג). לית פקודא דלא אתפלין ביה עשר
ספירן.

ועיקר התפלין משמאלא, ובגין כך נשבע
יהו"ה בימינו (ישעיה סב ד) זו תורה,
ובזרוע עזו אלו תפלין, ומסטרא דשמאלא
ה' תפלין על ר', אימא על ברה, בגין דבה
אתבני, הךא הוא דכתיב כונן שמים
בתבונה (משלי ג ב). י' אבא, תפלין על ברתא
ה', דביה אתבניאת, הךא הוא דכתיב יהו"ה
בחכמה יסד ארץ, ודא הוא הוי"ה, ודא הוא
רזא ארבע משמרות הויה לילה.

ואית דאמר הויות באמצע, כגוונא דא
יהה"ו, י' קדש לי, ה' ה' והיה כי
ביאך והיה אם שמוע, ו' שמע ישראל,
הוי"ה ו' י' באמצעיתא, יהה"ו ה' ה'
באמצעיתא.

ובצורה דיי"ב הוי"ו, אשתמודעו פלהו, ואלין
אינון יהו"ה יהה"ו יהה"ו יהה"ה, דרמיזי
בשם יו"ד ה"י וי"ו ה"י, האי שמא מקורא
דאתוון, ומקורא דלהון בקראי בנקודי,
יהו"ה ישמחו השמים ותגל הארץ (תהלים צו
יא), מקורא דנקודי מן יהה"ו (ירמיה ט כג) ותהלה
המתהלל השכל וידוע, ויה"ה (שמות כו
ט-כ) ידותיו ולצלע המשכן השנית.

תלת ווי"ן בהאי שמא יו"ד ה"י וי"ו ה"י,
והי"ה והה"י ויה"ה, ונקודין דלהון ויראו אותה שרי

ויראו אותה שרי

פרעה (בראשית יב טו) **והי"ה**, **והה"י** **וידבש היום**
הזה יהו"ה (דברים כו טו), **ויה"ה וירא יושב**
הארץ הפנעני (בראשית נ טו). **הוה"י היו"ה ההי"ו**
מקורא דלהון, הוה"י וכל זה איננו שוה
לי (אסתר ה יג), **היו"ה המר ימירנו ויהיה**
הוא (ויקרא כו לג), **ההי"ו עירה ולשרקה בני**
אתנו (בראשית מט יא), **היה"ו הויה ההו"י, היה"ן**
ליהו"ה אתי ונרוממה שמו (תהלים לד ד), **הויה"ה**
הנה יד יהו"ה הויה (שמות ט ג), **ההו"י** (דברים ו

יושב הארץ הפנעני. **הוה"י**
היו"ה ההי"ו - **מקורם הוה"י**
וכל זה איננו שוה לי, **היו"ה המר**
ימירנו ויהיה הוא, **ההי"ו עירה**
ולשרקה בני אתנו, **היה"ו הויה"ה**
ההו"י, **היה"ן ליהו"ה אתי**
ונרוממה שמו, **הויה"ה הנה יד**
יהו"ה הויה, **ההו"י וצדקה תהיה**
לנו כי.

ובל הפסוקים שבאים ההיו"ת
הללו בראשי אותיות או בסופי
אותיות, בין מן התורה, בין מן
הנביאים, בין מן הכתובים, יכול
לנקד אותם בנקודיהם, אף כף
כל ההיו"ת שבאות משלש
אותיות, נקדה שלהם בפסוקים,
כמו ייה מקורו: כי יהו"ה יהיה
בכסלף. ויש שמנקד אותם
מראשי תבות להויה שבסופי
תבות, ואם הויה בראשי תבות
- הנקוד שלו בסופי התבות. ויש
נקוד בסוד אחר כמו זה: יהו"ה
מלף יהו"ה מלף יהו"ה מלף,
השמות למעלה, הנקודות שלהם
פחותות פחותיהם.

ארבעה שמות תלויים מכל שם
ושם, ועליהם נאמר וקרא זה -
כנגד שתיים עשרה פני שלש
החיות, אל זה - שתיים עשרה
כנפי שלש החיות, ועל כלם פני
אדם, ותפלין הוא פני אדם,
ציצית פני החיות וכנפי החיות,
ופרשוהו רבותינו, שם בן שתיים
עשרה - כל היודעו והנהיר בו,
כל תפלותיו מתקבלות, ומקורו
יוד"ה ו"ו וא"ו ה"י. כל י' הוא
פני יהו"ה, א' ודמות פניהם פני
אדם. כאן בשם הזה הסוד של
תפלין וציצית.

וכל קראין דקא אתיין הויין אלין בראשי
אתוון, או בסופי אתוון, בין מן התורה
בין מן הנביאים בין מן הכתובים, יכול
לנקדא לון בנקודיהו, אוף הכי כל הוויין
דקא אתיין מתלת אתוון, נקודה דלהון
בקראין, כגון ייה מקורא דיליה פי יהו"ה
יהי"ה בכסלף (משלי ג כו), ואית דנקיד לון
מראשי תיבין להויה דבסופי תיבין, ואם
הויה בראשי תיבות נקודא דיליה בסופי
תיבין. ואית נקודה ברזא אתרא (דף י
ע"א) כגוונא דא, יהו"ה מלף יהו"ה מלף
יהו"ה ימלף, שמהן לעילא, נקודאן דלהון
פתיבין דתחותיהו.

ארבע שמהן תליין מכל שמה ושמה,
ועלייהו אתמר וקרא זה (ישעיהו ו
ב) לקבל י"ב אנפין דתלת חיוון, אל זה י"ב
גדפין דתלת חיוון, ועל פלהו פני אדם,
ותפלין הוא פני אדם, ציצית פני חיוון וגדפי
חיוון, ואוקמוהו רבנן שם בן י"ב כל היודעו
והנהיר בו כל תפלותיו מתקבלות, ומקורו
יוד"ה ה"י וא"ו ה"י, כל י' איהו אנפוי

יהו"ה, א' ודמות פניהם פני אדם (יחזקאל א ט)
הכא בהאי שמה רזא
דתפלין וציצית.

בא ראה, כל הויה שהיא ה' על
 י, ה' על ו' - נקבה, כל הויה
 ששני ההי"ן פאחד באמצע, הן
 אחרות, כמו זה: יה"ו. כל
 הויה י' ו' פאחד באמצע -
 הויה (הויה) הם אחרים, פי ישבו
 אחרים יחדו - שני ההי"ן פאחד,
 ותלכנה שתיהן - י' ו' רחוקים
 זה מזה או קרובים זה מזה,
 עליהם נאמר שלום שלום
 לרחוק ולקרוב, שהינו קרובן
 עולה ויורד יה"ו, ה' שהיא אם
 עולה, עולה אל י', היא העולה,
 ה' שהיא בת יורדת אל הו', ויורד
 מעשת החטאת, על פן יעזב
 איש את אביו ואת אמו, וזהו
 קרבת עולה ויורד, חמש אשות
 עולות וחמש יורדות.

אין הויה שלא מראה על סוד
 עליון. הויה כשהנקבות
 שולטות על הזכרים, הדין נראה
 בעולם ומיתה ועני, וזה הוא
 סוד שהפך משה שמו והרג את
 המצרי, שנאמר בו ואמר לי מה
 שמו מה, ומשה הפך אותו כמו
 זה: מה שמו מה לי - הויה,
 ונקודה הויה, מצרי שמזלזל
 בשמו ואמר מה שמו, מה יכול
 לעשות לי, להרג אותו בו, ואם
 האותיות בסופי תבות, הנקודות
 הם מראשית תבות.

תקון ה': בראשית בית ראשי,
 אלה ראשי בית אבותם, בת
 עליה בארו בעלי המשנה, בת
 בתחלה סימן יפה בנים, והיא י'
 מן אדני, מרגלית יקרה כלולה
 מכל הגונים, שאות י' מן יהוה
 לא תופס בו גון כלל. זהו
 שכתוב אני יהוה לא שנית, לא
 לא ישפנה בשום גון כלל, אלא
 מאיר מבפנים של הגונים שם
 יהוה כמו נשמה בגוף האדם
 או כנר בהיכל.

הא חזי כל הויה דאיהי ה' על י' ה' על ו'
 נוקבא, כל הויה דתרין ההי"ן פחדא
 באמצע אינון אחרות, פגוונא דא יה"ו, כל
 הויה י' ו' פחדא באמצע היו"ה (ג"א
 הויה) אינון אחרים, (דברים כה ה) פי ישבו אחרים
 יחדו, תרין ההי"ן פחדא, ותלכנה שתיהן (רות
 א יט), י' ו' רחוקים דא מן דא או קרובים דא
 מן דא, עליהו אתמר (ישעיה נד ט) שלום שלום
 לרחוק ולקרוב וגו', דהינו קרובן עולה ויורד
 יה"ו, ה' דאיהי אימא עולה, סליקא לגבי
 י' היא העולה, ה' דאיהי ברפא נחיתת לגבי
 ו', ויורד מעשת החטאת (ויקרא ט כב), על פן
 יעזב איש את אביו ואת אמו וגו' (בראשית ב
 כד), והאי איהו קרבת עולה ויורד, חמש אשות
 סלקין, וחמש נחתין.

לית הויה דלא אחזי על רזא עלאה, הוה"י
 פד נוקבין שלטין על דכורין, דינא
 אחזי בעלמא ומיתה ועוני, ודא הוא רזא
 דהפך משה שמיה וקטל למצרי, דאתמר ביה
 ואמר לי מה שמו מה (שמות ג יג), ומשה הפך
 ליה פגוונא דא מה שמו מה לי הוה"י,
 ונקודה הויה, מצרי דמזלזל בשמיה ואמר
 מה שמו, מה יכול למעבד לי, לקטיל ליה
 ביה, ואם אתוון בסופי תיבות נקודין אנון
 מראשי תיבין.

תקוונא ה', בראשית ב"ת ראש"י, אלה
 ראשי בית אבותם (שמות ו יד), בת עליה
 אוקמוהו מארי מתניתין, בת בתחלה סימן
 יפה לבנים, ואיהי י' מן אדני, מרגלית יקרא
 פלילא מכל גוונין, דאת י' מן יהוה לא
 תפיס ביה גוון כלל, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג

אני יהוה לא שנית, לא ישפני בשום גוון כלל, אלא נהיר מלגאו
 דגוונין, דשם יהוה כנשמתא בגופא דאיניש, או כשרגא בהיכלא.

וְאֵת י' מִן אֲדנִי אִיהוּ סְפִיר, נְטִיל גְנוּן
תְּכֵלֶת וְאוֹכֶם מִסְטָרָא דְדִינָא, וְנִהִיר בֵּיה
נְהוּרָא חוּרָא מִסְטָרָא דְרַחֲמֵי, וְאִיהוּ אֵת י'
מִן אֲדנִי, אֹדֶם מִסְטָרָא דְגְבוּרָה, פְּטָדָה
מִסְטָרָא דִימִינָא, בְּרִקַת מִסְטָרָא דְעִמּוּדָא
דְאֲמַצְעִיתָא, אִיהי אֶל"ף דִּל"ת נו"ן יו"ד,
כְּלִילָן מִי"ב גְּוונִין, וְכֵלָהוּ מְשׁוּלְשִׁין בְּאַבְהֶן,
מְשׁוּלְשִׁין בְּכַהֲנִים לְוִים וְיִשְׂרָאֵלִים, קְדוּשָׁה
לְךָ יִשְׁלֹשׁוּ.

כִּי אָבֵן דְּגְנוּן דִּילָהּ חִיּוּר נְטִילַת מַחְסֵד,
וְאִיהי סְגוּלָה דִּילִיהּ רַחֲמִימוּ, וְרִזָּא דְמִלָּה
וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהֱבִיתִךָ עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ
חֶסֶד (יְרִמְיָהוּ לֹא ב), אֲבָנָא סוּמְקָא נְטִילַת מִן
גְבוּרָה, וְסְגוּלָה דִּילָהּ לְמַהוּי אִימְתוּ מוּטְלַת
עַל בְּרִיין דְעֶלְמָא, אֲבָנָא כְּלִילָא מְתָרִין גְּוונִין
חִיּוּר וְסוּמְקָא אִיהי מְעִמּוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, יְרוּק
כְּזָהָב מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה, דְאִיהי תְּשׁוּבָה,
קו יְרוּק דְאֶסְחָר כֹּל עֲלָמָא.

וְאִית גְּנוּן פְּשׁוּט כְּפּוּל מְשׁוּלְשׁ מְרוּבָע, עַד
דְּסֻלִיק לְעֶשְׂרָה גְּוונִין, דְנִהִירִין בְּהוּן י'
אֲתוּון, דְאִינּוּן י' י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט וְסֻלְקִין
אֵלִין י' לְע"ב נְהוּרִין, דְנִהִרִין בְּע"ב גְּוונִין.
חֲשִׁ"ק חֲל"ם שְׁב"א קַמ"ץ, אִינּוּן נְקוּד
צְבֹאוֹת, נְצַח וְהוּד יְסוּד, וְכֵלָהוּ
נְהִרִין בְּאֲבָנָא יְקִירָא מְלָכוֹת, כְּלִילָא מְכָל
סְגוּלוֹת, שְׁב"א גְנוּן סוּמְקָא דְגְבוּרָה דְנְטִיל
מְגִיָה הוּד, קַמ"ץ גְנוּן חִיּוּר, וְלֹא צְרִיף
לְאַרְכָּא בְּהוּן דְהָא אֲתַמְרוּ לְעִילָא.

וְעוּד תְּקוּנָא ו' וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ (דְנִיאל יב)
אֵלִין אִינּוּן דִּידְעִין רִזָּא בְּפִקּוּדָא
תְּנַנְנָא בְּמִלַת בְּרֵאשִׁי"ת, דְאִיהי אֶהֱבָה,
דְאִיהי (דף י ע"ב) לְחֻשְׁבֵן זְעִיר בְּרֵאשִׁית,
בְּמִתְקֵלָא חֲדָא סְלֻקִין, וְדָא אֶהֱבַת חֶסֶד,

וְהָאוֹת י' מִן אֲדנִי הוּא סְפִיר,
נְטִיל גְנוּן תְּכֵלֶת וְשַׁחַר מְצַד הַדִּין
וּמְאִיר בּו אֹר לְבָן מְצַד
הַרְחָמִים, וְהוּא אוֹת י' מִן אֲדנִי,
אֹדֶם מְצַד הַגְבוּרָה, פְּטָדָה מְצַד
הַיְמִין, בְּרִקַת מְצַד הַעִמּוּד
הָאֲמַצְעִי, הִיא אֶל"ף דִּל"ת נו"ן
יו"ד, כְּלִילִים מְשֻׁנִים עֶשֶׂר
גְּוִנִים, וְכֵלָם מְשַׁלְשִׁים בְּאֲבוֹת,
מְשַׁלְשִׁים בְּכַהֲנִים לְוִים
וְיִשְׂרָאֵלִים, קְדוּשָׁה לְךָ יִשְׁלֹשׁוּ.

כִּי אָבֵן שְׁהֲגוּן שְׁלָה לְבָן, נוּטְלַת
מַחְסֵד, וְהַסְגְּלָה שְׁלוֹ אֶהֱבָה,
וְסוּד הַדְּבָר - וְאַהֲבַת עוֹלָם
אֶהֱבִיתִךָ עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ חֶסֶד.
אָבֵן אֲדָמָה נוּטְלַת מְגִבוּרָה,
וְהַסְגְּלָה שְׁלָה לְהִיּוֹת אִימְתוּ
מְטְלַת עַל בְּרִיּוֹת הָעוֹלָם. הָאָבֵן
כְּלִילָה מְשֻׁנִי גְּוִנִים - לְבָן וְאֹדֶם
- הִיא מְעִמּוּד הָאֲמַצְעִי. יְרוּק
כְּזָהָב מְצַד הָאֵם הַעֲלִיוֹנָה, שְׁהִיא
תְּשׁוּבָה, קו יְרוּק שְׁמֻקִיף כֹּל
הָעוֹלָם.

וְיֵשׁ גְנוּן פְּשׁוּט כְּפּוּל מְשַׁלְשׁ
מְרַבָּע, עַד שְׁעוּלָה לְעֶשְׂרָה גְּוִנִים
שְׁמַאִירִים בְּהֵם עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת
שְׁהֵן י' י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט וְאֵלָה
עוֹלוֹת י' לְע"ב אוֹרוֹת שְׁמַאִירִים
בְּע"ב גְּוִנִים.

חֲשִׁ"ק - חֲל"ם שְׁב"א קַמ"ץ, הֵם
נְקוּד צְבֹאוֹת, נְצַח וְהוּד יְסוּד,
וְכֵלָם מְאִירִים בְּאָבֵן הַנְּכֻבְדָּה
מְלָכוֹת, כְּלִילָה מְכָל הַסְּגוּלוֹת.
שְׁב"א - גְנוּן אֹדֶם שֶׁל גְבוּרָה,
שְׁנוּטֵל מְמַנֶּה הוּד. קַמ"ץ - גְנוּן
לְבָן, וְלֹא צְרִיף לְהַאֲרִיף בְּהֵם,
שְׁהִרִי נְאֻמְרוּ לְמַעֲלָה.

וְעוּד תְּקוּן ו', וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ,
אֵלֵינוּ הֵם שְׁיֻדְעִים סוּד בְּמַצְנָה
הַשְּׁנִיָה בְּמִלַת בְּרֵאשִׁית, שְׁהִיא
אֶהֱבָה, שְׁהִיא לְחֻשְׁבוֹן קְטָן
בְּרֵאשִׁית בְּמִשְׁקָל אֶחָד עוֹלָם,
וְזוֹ אֶהֱבַת חֶסֶד, שְׁהִיא ע"ב
בְּחֻשְׁבוֹן, כְּנִגְדַּת הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ

דַּאִיָּה י ע"ב פְּחוּשְׁבֵן, לְקַבֵּל שְׁמַא מְפָרֵשׁ
 וְיִסַּע וַיְבֵא וַיֵּט, דְּבִיָּה וַא"ו פְּחוּשְׁבֵן אֶחָד,
 דְּהֵיִינוּ מֵאֲמַר אֶחָד דַּאִיָּהוּ בְּרֵאשִׁית,
 דְּאוּקְמוּהָ עֲלֵיהּ וְהֵלֵא בְּמֵאֲמַר אֶחָד יְכוּל
 לְהַבְרֵאתָ, וְהֵאֵי אִיָּהוּ רְחִימוּי דְּמֵאֲרִיָּה, מֵאֵן
 דְּמָסַר נַפְשֵׁיהּ בְּאֶחָד, בְּרַחֲמֵי דְּמֵאֲרִיָּה,
 וּבְגִין דָּא וְאֶהְבֵּת אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵיִךְ (דְּבִרִים ו
 ה). אֲפִילוּ נֹטְלָא אֶת נַפְשֵׁךְ, דָּאִם חֲבִיב עֲלֵיהּ
 נַפְשֵׁיהּ מִגּוּפָא לְכַךְ נֵאֲמַר וּבְכָל נַפְשֵׁךְ, וְאִם
 חֲבִיב עֲלֵיהּ גּוּפֵיהּ מִמְּמוּנֵיהּ לְכַךְ נֵאֲמַר בְּכָל
 לְבָבְךָ, וְאִם חֲבִיב עֲלֵיהּ מְמוּנָא מִגּוּפָא לְכַךְ
 נֵאֲמַר בְּכָל מְאֻדְךָ, בְּמָה דְּחֲבִיב עֲלֵךְ מְסוּר
 לֵיהּ בְּרַחֲמֵי דְּמֵאֲרֵךְ בְּעַת צְרָה.

וְדָא אִיָּהוּ נְסִיּוֹן דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְאַתְנַסָּאָה
 בְּשַׁבְעִין שָׁנִין דְּגָלוּת בְּתַרְרָאָה, דְּעֵנִי
 חָשׁוּב בְּמַת, וּכְאֵלוּ נְטֻלִין נַפְשֵׁיהּ, גּוּפָא
 וְנַפְשָׁא וּמְמוּנָא פְּלֵהוּ שְׁקוּלִין, בְּמָה דְּחֲבִיב
 עֲלֵיהּ מְסוּר לֵיהּ בְּרַחֲמֵי דְּמֵאֲרִיָּה, וּבְהֵהוּא
 זְמַנָּא אֶתְקַשֵּׁר בְּמַלְתָּ אֶהְבֵּ"ה דַּאִיָּה
 בְּרֵאשִׁי"ת, וּכְאֵלוּ בִּיָּה בְּרָא עֲלֵמָא, וּמֵאֵן
 דְּלֵא מְסוּר נַפְשֵׁיהּ אוּ גּוּפֵיהּ אוּ מְמוּנֵיהּ
 בְּרַחֲמֵי דְּמֵאֲרִיָּה בְּשַׁעַת הַשְּׁמַד, פְּאֵלוּ אֶחָד
 עֲלֵמָא לְתַהוּ וּבַהוּ, וּמֵאֵן דְּמָסַר נַפְשֵׁיהּ
 וּגּוּפֵיהּ וּמְמוּנֵיהּ בְּשַׁעַת הַשְּׁמַד בְּרַחֲמֵי
 דְּמֵאֲרִיָּה, דָּא אֶתְקַרֵי רַחֲמֵי דְּמֵאֲרִיָּה וְדָאִי,
 וּבְהֵהוּא עֲלֵמָא לִית לְעֵילָא מֵיָּנִיָּה. וּבְגִין דָּא
 קָרָא סְמִיךְ לֵיהּ וְהָאֲרֵץ הִיָּתָה תַּהוּ וּבַהוּ (בְּרֵאשִׁית

א כ)

וְאֶהְבֵּת יְהו"ה אִיָּהּ מְלָכוּת, כְּלִילָא מְכָל
 סְפִירָן, וְאִיָּהּ פְּקוּדָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִין

הוּא בְּכָל תְּרִי"ג פְּקוּדִין, וּבְגִיָּה אֶתְמַר (אֶסְתֵר

וְיִסַּע וַיְבֵא וַיֵּט, שְׁבוּ וַא"ו
 פְּחוּשְׁבֵן אֶחָד, שְׁהֵינוּ מֵאֲמַר
 אֶחָד שְׁהוּא בְּרֵאשִׁית, שְׁבֵאֲרֵיהּ
 עֲלֵי, וְהֵלֵא בְּמֵאֲמַר אֶחָד יְכוּל
 לְהַבְרֵאתָ, וְזֵהוּ אֶהוּב רְבוּנוּ. מִי
 שְׁמוּסַר נַפְשׁוּ בְּאֶחָד, בְּאֶהְבֵּת
 רְבוּנוּ, וּמִשׁוּם זֵה וְאֶהְבֵּת אֶת ה'
 אֱלֹהֵיִךְ, אֲפִילוּ נֹטְלָא אֶת נַפְשֵׁךְ.
 שְׂאִם חֲבִיבָה עֲלֵי נַפְשׁוּ מִגּוּפּוּ,
 לְכַךְ נֵאֲמַר וּבְכָל נַפְשֵׁךְ. וְאִם
 חֲבִיב עֲלֵי גּוּפּוּ מִמְּמוּנֵי, לְכַךְ
 נֵאֲמַר וּבְכָל לְבָבְךָ. וְאִם חֲבִיב
 עֲלֵי מְמוּנָא מִגּוּפּוּ, לְכַךְ נֵאֲמַר בְּכָל
 מְאֻדְךָ. בְּמָה שְׁחֲבִיב עֲלֵיךְ, מְסוּר
 אוּתָהּ בְּאֶהְבֵּת רְבוּנוּךְ בְּעַת צְרָה.
 וְזֵהוּ הַנְּסִיּוֹן שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל
 לְאַתְנַסוּת בְּשַׁבְעִים הַשָּׁנִים שֶׁל
 הַגָּלוּת הַחֲדָרִינָה, שְׁעֵנִי חָשׁוּב
 כְּמַת, וּכְאֵלוּ נֹטְלִים נַפְשׁוּ, גּוּף
 וְנַפֵּשׁ וּמְמוּנֵי - כְּלָם שְׁקוּלִים.
 בְּמָה שְׁחֲבִיב עֲלֵי, מְסוּר אוּתוּ
 בְּאֶהְבֵּת רְבוּנוּ, וּבְאוּתוּ זְמַן
 נִקְשֵׁר בְּמַלְתָּ אֶהְבֵּ"ה שְׁהֵיָא
 בְּרֵאשִׁי"ת, וּכְאֵלוּ בּוּ בְּרָא עוֹלָם,
 וּמִי שְׁלֵא מוּסַר נַפְשׁוּ אוּ מְמוּנֵי
 בְּאֶהְבֵּת רְבוּנוּ בְּשַׁעַת הַשְּׁמַד,
 כְּאֵלוּ הַחֲזִיר עוֹלָם לְתַהוּ וּבַהוּ,
 וּמִי שְׁמוּסַר נַפְשׁוּ וּגּוּפּוּ וּמְמוּנֵי
 בְּשַׁעַת הַשְּׁמַד בְּאֶהְבֵּת רְבוּנוּ,
 זֵהוּ שְׁנַקְרָא אֶהוּב רְבוּנוּ וְדָאִי,
 וּבְאוּתוּ עוֹלָם אֵינן לְמַעְלָה מִמְּנֵי,
 וּמִשׁוּם זֵה הַכְּתוּב סְמִיךְ לוֹ
 וְהָאֲרֵץ הִיָּתָה תַּהוּ וּבַהוּ.

וְאֶהְבֵּת ה' היא המלכות
 שְׁכֹלֵהָ מְכָל הַסְּפִירוֹת, וְהֵיא
 מְצוּת הַקּוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל
 תְּרִי"ג מְצוּוֹת, וּבְגִלְלָה נֵאֲמַר
 מִדּוּעַ אֶתָּה עוֹבֵר אֶת מְצוּת
 הַמְּלָךְ, וְהֵיא בְּנִין עוֹלָם. הַשְּׁפַחָה
 הִרְעָה הִיא חֲרַבֵּן עוֹלָם, וּמִשׁוּם

מִדּוּעַ אֶתָּה עוֹבֵר אֶת מְצוּת הַמְּלָךְ, וְאִיָּהּ בְּנִין עֲלֵמָא. שְׁפַחָה בִּישָׂא
 אִיָּהּ חֲרַבֵּן עֲלֵמָא, וּבְגִין דָּא אֶתְמַר בַּהּ (בְּרֵאשִׁית א כ)

ובהו, ואיהו רצועה בידי דקודשא בריה הוא
לאלקאה ביה חייביא.

ובנין דא מאן דרחים לקודשא בריה הוא
מגו נפשיה או גופיה או ממוניה,
דינטיר ליה קודשא בריה הוא, הא רחימו
דיליה תלויה בההיא דיהיב ליה, ולאן עקר
רחימו, דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל
ממוניה או גופיה כפר ביה, לאו איהו עקר
רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה,
ואם פל תלת שקולין לגביה, ימסור לון פלהו
על קדושת שמה ברחימו, והאי איהו עקרא
דרחימו, דאיהו אהבת יהו"ה מלכות, דאיהו
אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה איהי,
ומחסד איהי מלכות אהבת יהו"ה כמה
דאתמר, מגבורה איהי יראת יי'.

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוניהו אתיהיב
לישראל ודא עמודא דאמצעיתא,
מסטריה אתקריאת מלכות תורת יהו"ה
(תמימה), ואיהי מצוה דיליה בכל תרי"ג פקודי
דתליין משמה, דאינון שמ"י עם י"ה תלת
מאה ושתין וחמש, זכר"י עם ו"ה מאתן
ותמניא וארבעין, היא בצלמו כדמותו.

ועוד תקונא ז', והמשפלים זזהרו, אלין
דידעין במלת בראשית פקודא תליתאה
דאיהי ברית מילה, והיינו בראשי"ת ברי"ת
א"ש, וברית איהי י', ועם א"ש אתעביד
אי"ש, ואוף הכי את ה' עם אש איהי נוקבא,
ועל תרין אישות אתמר בקדמיתא כתנות
אור, דבהון עקבו מכהה גלגל חמה.

והיינו בורא מאורי האש בהבדלה,
י"ה מן איש ואשה, בתר דחאבו ויעש
יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור
ויילבישם (בראשית ג כא), והיינו בורא מאורי האש

זה נאמר בה והארץ היתה תהו
ובהו, והיא רצועה ביד הקדוש
ברוך הוא להלקות בה הרשעים.
ומשום זה, מי שאוהב את
הקדוש ברוך הוא מתוך נפשו
או גופו או ממונו, שישמר אותו
הקדוש ברוך הוא, הרי אהבתו
תלויה באותה שנתן לו, ואינה
עקר אהבתו, שזו לא אהבה,
שאם נטל ממונו או גופו כופר
בו. אינו עקר האהבה, עד
שמסר נפשו באהבת רבנו.
ואם כל השלש שקולים לגביו,
ימסר את כלם על קדשת שמו
באהבה, וזהו עקר האהבה,
שהיא אהבת יהו"ה מלכות,
שהיא אהבת חסד, שיראה היא
מצד הגבורה, ומחסד היא
מלכות, אהבת יהו"ה, כמו
שנאמר מגבורה היא יראת ה'.

והתורה שהיא תרי"א - משניהם
נתנה לישראל, וזה עמוד
האמצעי, מצדו נקראת המלכות
תורת יהו"ה (תמימה), והיא מצוה
שלו בכל תרי"ג מצוות שתלוים
משמו, שהם שמ"י עם י"ה -
שס"ה. זכרי עם ו"ה - רמ"ח,
היא בצלמו כדמותו.

ועוד תקון ז', והמשפלים זזהרו,
אלה שיודעים במלת בראשית
מצוה שלישית, שהיא ברית
מילה, והיינו בראשית - ברי"ת
א"ש, וברית היא י', ועם א"ש
נעשה אי"ש, ואף כף האות ה'
עם אש היא נקבה, ועל שתי
האשות נאמר בפתחלה כתנות
אור, שבהן עקבו מכהה גלגל
חמה.

והיינו בורא מאורי האש שהם
בהבדלה, י"ה מן איש ואשה,
אמר שחטאו - ויעש יהו"ה
אלהי"ם לאדם ולאשתו כתנות
עור ויילבישם, והיינו בורא מאורי
האש, (אשה), וזה עור של נחש

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחֲזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

Do you want to be a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
a hundred million years of Torah

To receive, for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
Gedolei Yisroel V'haZohar,
Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300